

Ježíš nám odpouští a pomáhá odpouštět

„Radujte se se mnou, protože jsem našel svou ztracenou ovci.“ (Lk 15,6)

(ZÁŘÍ 2025, z liturgie 24. neděle v mezidobí, 14. září)

h n u t í
fokoláre

Jeden pastýř vodil každý den na pastvu svých sto ovcí a s láskou na ně dohlížel a dával pozor, aby se žádná neztratila. Když se však jednoho dne vracel domů, všiml si, že jedna chybí.

Měl velkou starost. Rozhlížel se kolem... ale neviděl ji! Co dělat? Nepochyboval. Nechal těch 99 ovcí, aby se pásly samy, a šel hledat tu ztracenou. Jaká radost, když ji našel! Vrátil se domů, aby to oslavil.

„Pochopili jste?“ řekl Ježíš svým posluchačům. „V nebi je větší radost, když jeden člověk, který udělal něco špatného, toho lituje a rozhodne se znovu jednat dobře než z mnoha dalších, kteří myslí jen na sebe a nechtějí začít znovu.“

Jsem Zaira z Pákistánu. Ve třídě mám hodně kamarádek, ale jsou tam i některé spolužačky, které nejsou moc hodné. Jednou jedna z nich vběhla do třídy, zavadila o mne a já jsem upadla. Narazila jsem do židle a zranila jsem se.

Rozzlobila jsem se na ni. Stala se pro mne „nepřitelem“ a přestala jsem s ní mluvit. Ale jednou, když jsem doma hodila kostkou lásky, padlo mi: „Mít rád nepřitele.“ Pochopila jsem, že se s ní musím usmířit... ale vůbec se mi nechtělo!

Měla jsem hodně kamarádek, proč bych měla jít zrovna za ní? Bylo to těžké, ale další den, když jsem přišla do třídy, nešla jsem za skupinkou svých kamarádek, ale za ní. Byla sama... a objala jsem ji!